

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 886/10
13.10.2010. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужилаца С.Т. из Б., Ш.С. из Б. и М.В. из Б., чији је заједнички пуномоћник адвокат И.К. из Б., против тужене Републике Србије - Завода за ..., коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Окружног суда у Београду Гж I 953/09 од 04.06.2009. године, у седници већа одржаној 13.10.2010. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против решења Окружног суда у Београду Гж I 953/09 од 04.06.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Првог општинског суда у Београду П1 1011/05 од 01.12.2008. године, ставом првим изреке, тужба тужилаца којом је тражено да суд поништи решења тужене број ... сва од 13.07.2005. године и решења број ..., сва од 01.09.2005. године, одбачена је, као неблаговремена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца да им тужена на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 67.500,00 динара.

Против правноснажног другостепеног решења, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу одредбе члана 399. у вези члана 412. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04) на основу члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. наведене законске одредбе, на коју се у ревизији указује, јер побијано решење садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама који нису противречни изведеним доказима и нема недостатака због којих се не би могло испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, оспореним решењима правног претходника тужене од 13.07.2005. године, тужиоци су остали нераспоређени и престао им је радни однос у Заводу за ... са 08.07.2005. године. Сви тужиоци су против првостепених решења благовремено поднели приговоре, који су одбијени као неосновани решењима правног претходника тужене од 01.09.2005. године. Тужиоци С.Т. и М.В. су примили коначна решења правног претходника тужене дана 22.09.2005. године, а тужилац С.Ш. дана 02.09.2005. године. Тужба у овој парници из радног односа је поднета 30.11.2005. године препорученом пошљицом.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су тужбу тужилаца којим је тражено да се пониште као незаконита решења правног претходника тужене о престанку радног односа тужилаца од 13.07.2005. године и другостепена решења којим је одбијен њихов приговор од 01.09.2005. године одбацили, као неблаговремену.

Наиме, одредбом члана 71. ст.5. и 6. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, број 48/91...79/2005), који се у конкретном случају примењује, с обзиром да одредба члана 397. Закона о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и савезним органима управе, није био предвиђен рок за тражење судске заштите за запослене у савезним органима, прописано је да запослени, односно постављено лице, има право да поднесе приговор и у случају кад функционер у року од 15 дана од дана подношења захтева не одлучи о праву на које се захтев односи; те да ако функционер у одређеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени, односно постављено лице није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора, запослени, односно постављено лице може се обратити надлежном суду у року од 15 дана.

У поступку је утврђено да је првотужиљи и друготужиоцу коначно решење о престанку радног односа од 01.09.2005. године уручено 22.09.2005. године, а трећетужиоцу 02.09.2005. године, што значи да су они по истеку рока од 15 дана, дана 30.11.2005. године, поднели тужбу за оцену законитости наведених решења. Протеком рока из члана 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима, решења о

престанку радног односа су постала правноснажна. Стога су тужиоци преклудирани у праву да пред судом траже оцену законитости решења о престанку радног односа, јер суд није надлежан да одлучује о законитости правноснажних одлука о правима запослених, што чини неоснованим наводе ревизије о погрешно примењеном материјалном праву.

Имајући у виду наведено, нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 279. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку и тужбу тужилаца одбацили, као неблаговремену.

Ревизијом се понављају жалбени разлози, који су били предмет правилне материјално-правне оцене другостепеног суда, коју прихвата и Врховни касациони суд, због чега је применом одредбе члана 405. став 1. у вези са чланом 412. ЗПП, одлучено као у изреци решења.

Председник већа-судија

Власта Јовановић, с.р.